

Vragen rond catechese

1. In de Kerk en binnen de geloofsgemeenschap is er vandaag veel te doen rond catechese. Er wordt veel nagedacht en er worden veel initiatieven genomen. Dat is niet verwonderlijk. Geloofscommunicatie en geloofsoverdracht behoren tot de belangrijke vragen waarmee de Kerk vandaag geconfronteerd wordt. Tot voor kort verliep dit alles bij ons hier in het Westen vrij vanzelfsprekend. Het christelijk geloof met zijn leer, zijn liturgische feesten en zijn morele gedragscodes behoorde voor een groot deel tot het cultuurpatrimonium waarop de ganse samenleving was gebouwd. Het kwam niet over als iets vreemd. Het was integrerend deel van de wereld die men bewoonde.

2. Dat is nu niet meer het geval. Godsdienst blijft weliswaar een belangrijk maatschappelijk gegeven. Maar het is niet meer vanzelfsprekend vanuit de godsdienst en met name vanuit het christendom dat de samenleving wordt opgebouwd. De cultuur die ons omgeeft is een seculiere cultuur. Het is boeiend om in die situatie christen te zijn. Dat wel. Maar je geloof wordt niet meer gedragen door de samenleving zelf. Je voelt je onvermijdelijk als christen wat weerlozer. Langs alle kanten word je gewaar dat het geloof in God en alles wat het christelijk geloof voorstelt voor de samenleving niet van wezenlijk belang is. Dat maakt de geloofsoverdracht tot een belangrijke maar niet gemakkelijke opdracht.

3. Niet verwonderlijk dus dat rond catechese veel vragen leven. Sinds het laatste Concilie hebben we enorm geïnvesteerd in de catechese. We hebben de aanpak en de metho-

den grondig veranderd. Is het niet één van de goede vruchten van de postconciliaire vernieuwing waarvoor we ontzettend dankbaar mogen zijn? En toch blijft de vraag: hoe komt het dat we er zo moeilijk in slagen het geloof door te geven aan de volgende generaties? Een groot deel van de kinderen wordt nog gedoopt, velen ontvangen het vormsel en worden erop voorbereid, de meesten krijgen godsdienstles op school. Waarom dan niet het verhoopte resultaat?

4. Wie draagt hiervoor verantwoordelijkheid? Wie de schuld? Men moet voorzichtig zijn met dergelijke vragen. Het gaat hier allereerst om een veranderde situatie en daar heeft niemand schuld aan. We mogen onze situatie niet voortdurend vergelijken met vroeger. Het was vroeger ook niet probleemloos. Dat de situatie veranderd is, is ook geen puur toeval. We moeten nuchter blijven en de situatie aanvaarden zoals ze is. Maar ook vol vertrouwen. We moeten nadenken en creatieve wegen gaan. En misschien ook onze verlangens matigen. We moeten samen zoeken hoe we het geloof en het leven volgens het evangelie zo kunnen ter sprake brengen dat het goed nieuws is voor mensen van deze tijd.

5. Het is een goede zaak dat vragen worden gesteld en nieuwe wegen bewandeld. Er is een verscheidenheid van aanvoelen en methodiek. Het is niet de bedoeling van dit herderlijk schrijven om aan die diversiteit en creativiteit een einde te stellen. Wel integendeel. Maar de vragen blijven. En er zijn wel geen pasklare antwoorden of recepten. Het debat blijft open.

6. Met deze brief willen we participeren aan dit debat. We willen geenszins één methode of aanpak aanwijzen als de enig juiste voor deze tijd. We willen wel met velen zoeken naar uitwegen en perspectieven. In een *eerste deel* willen we wat klaarheid scheppen in de vraag naar de catechese om haar plaats binnen de geloofsverkondiging beter in het vizier te krijgen. In een *tweede deel* brengen we een aantal fundamentele oriëntaties voor een catechetische pastoraal onder de aandacht. Op basis van deze oriëntaties duiden we in het *derde en laatste deel* enkele suggesties en perspectieven aan voor de catechetische praktijk.